

Sygn. akt IV RC 216/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 maja 2016 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w Gdańsku Wydział IV Rodzinny i Nieletnich

w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Mejka

Protokolant: Kamil Walendziak

po rozpoznaniu w dniu 5 maja 2016 roku w Gdańsku

na rozprawie

sprawy

z powództwa W. S.

przeciwko M. W. (1) i M. W. (2)

o uchylenie obowiązku alimentacyjnego

oraz

z powództwa wzajemnego M. W. (1)

przeciwko W. S.

o podwyższenie alimentów

I oddala powództwo główne;

II podwyższa alimenty od powoda – pozwanego wzajemnego W. S. na rzecz pozwanego – powoda wzajemnego M. W. (1), ustalone ugodą sądową zawartą przed Sądem Rejonowym w Gdańsku w dniu 16 maja 2001 roku w sprawie o sygn. akt V RC 167/01, z kwoty po 400 zł (czteryście złotych) miesięcznie do kwoty po 500 zł (pięćset złotych) miesięcznie płatnej z góry do 10-go dnia każdego miesiąca wraz z ustawowymi odsetkami w przypadku opóźnienia w płatności którejkolwiek z rat, począwszy od dnia 10 maja 2015 roku, przy czym odsetki należne od rat alimentacyjnych płatnych do dnia 31 grudnia 2015 roku powinny być liczone według wysokości odsetek ustawowych, natomiast odsetki należne od rat alimentacyjnych płatnych od dnia 1 stycznia 2016 roku powinny być liczone według wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie;

III oddala powództwo wzajemne w pozostałej części;

IV odstępuje od obciążania stron kosztami procesu.

Sygn. akt **IV RC 216/14**

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 25 lutego 2014 roku, złożonym w dniu 26 lutego 2014 roku, powód W. S. wystąpił o uchylenie obowiązku alimentacyjnego wobec pozwanych M. W. (1) oraz M. W. (2).

W uzasadnieniu pozwu podano, że pozwany M. W. (2) skończył 24 lata i prawdopodobnie nie kontynuuje nauki. Natomiast pozwany M. W. (1) otrzymuje rentę inwalidzką, ukończył 22 lata i nie uczy się. Obecnie pozwani otrzymują alimenty z Funduszu Alimentacyjnego, zaś zadłużenie powoda wobec Funduszu rośnie. Powód wskazał, że nie pracuje, nie uzyskuje dochodu, który mógłby przeznaczyć na alimenty dla pozwanych. Powód jest zobowiązany do uiszczania tytułem alimentów: na rzecz pozwanego M. W. (1) kwoty 400 zł miesięcznie, zaś na rzecz pozwanego M. W. (2) kwoty 350 zł miesięcznie.

Vide: pozew k. 2, pismo z dnia 20 marca 2014 roku k. 6, pismo z dnia 14 maja 2014 roku k. 11

Pozwany M. W. (1) wniósł o oddalenie powództwa w przedmiocie uchylenia obowiązku alimentacyjnego w całości. Jednocześnie pozwany wystąpił przeciwko W. S. z powództwem wzajemnym o podwyższenie alimentów z kwoty po 350 zł miesięcznie do kwoty po 900 zł miesięcznie, płatnych do 10-tego dnia każdego miesiąca, wraz z ustawowymi odsetkami w razie zwłoki w płatności którejkolwiek z rat, poczynając od dnia 10 maja 2015 roku.

W uzasadnieniu wskazano, że od czasu orzekania przez Sąd Rejonowy o wysokości alimentów należnych M. W. (1) nastąpiła istotna zmiana w zakresie usprawiedliwionych potrzeb pozwanego – powoda wzajemnego oraz wysokości kosztów jego utrzymania. Nadto poprawiła się sytuacja materialna powoda z uwagi na prowadzenie własnej działalności gospodarczej. Sytuacja pozwanego – powoda wzajemnego M. W. (1) uległa pogorszeniu ze względu na podwyższające się koszty utrzymania, koszt zakupu sprzętu rehabilitacyjnego i medycznego, rehabilitację, a także zabezpieczenie podstawowych potrzeb. Obecnie pozwany – powód wzajemny utrzymuje się z renty socjalnej (640 zł), zasiłku pielęgnacyjnego (153 zł), świadczenia rehabilitacyjnego (80 zł) oraz alimentów (350 zł). Pozwany – powód wzajemny prowadzi wspólne gospodarstwo domowe z matką i jej konkubentem oraz dwójką rodzeństwa M. W. (2) i M. W. (3). W czerwcu 2015 roku pozwany ukończył (...) Szkołę Zawodową (...) w G.. Jest osobą niepełnosprawną z orzeczoną niepełnosprawnością w stopniu znacznym. Orzeczenie wydano bezterminowo. Obecnie pozwany – powód wzajemny podjął naukę w Liceum dla Dorosłych, chciałby za trzy lata zdać maturę i kontynuować naukę w kierunku informatyki. M. W. (1) porusza się na wózku, siedzi tylko z podparciem, nie mówi, wymaga stałej opieki przy wszystkich czynnościach samoobsługowych, porozumiewa się za pomocą komputera. Matka pozwanego – powoda wzajemnego w maju 2013 roku przeszła operację zerwanego ścięgna Achillesa, do dziś odczuwa związane z tym dolegliwości. Obecnie wymaga operacji kolana, jest także pod opieką neurologa i kardiologa.

Vide: odpowiedź na pozew k. 64-65

W odpowiedzi na pozew wzajemny powódki – pozwany wzajemny W. S. wniósł o oddalenie pozwu wzajemnego w całości.

W uzasadnieniu wskazano między innymi, że powód – pozwany wzajemny zmuszony był do założenia działalności gospodarczej z uwagi na brak ofert pracy, co spowodowane było jego czteroletnim pobytem w więzieniu. Po rozpoczęciu działalności gospodarczej powód – pozwany wzajemny podpisał umowę o współpracy z firmą (...) sp. z o. o. Jego miesięczne wynagrodzenie wynosi 2.500 zł netto. Powód – pozwany wzajemny samodzielnie udał się do komornika w celu ustalenia spłaty zadłużenia wobec synów z tytułu alimentów. W ciągu roku zadłużenie powoda wobec pozwanych zmalało z kwoty ok. 66.000 zł do kwoty ok. 44.000 zł. Po potrąceniu dokonywanym w ramach prowadzonego postępowania egzekucyjnego powodowi – pozwanemu wzajemnemu pozostaje kwota 1.000 zł miesięcznie. Powód – pozwany wzajemny zakwestionował koszty utrzymania pozwanych, takie jak opłaty za prąd i gaz, raty kredytu hipotecznego, koszty naprawy wózka inwalidzkiego pozwanego M. W. (1). Powód – pozwany wzajemny wskazał, że ma problemy zdrowotne - z kręgosłupem. Z powodu wypadku samochodowego, w którym uczestniczył w 1991 roku, odczuwa zawroty głowy. W lutym 2015 roku z powodu ucisku nerwu szyjnego pozwany upadł i złamał prawą rękę, przebywał na miesięcznym zwolnieniu.

Vide: odpowiedź na pozew wzajemny k. 82-84

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany M. W. (1) urodził się w dniu (...). Pozwany M. W. (2) urodził się w dniu (...). Pozwani są dziećmi powoda W. S. oraz J. W..

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 30 października 2000 roku w sprawie o sygn. akt II C 3157/99 rozwiązano związek małżeński J. W. i powoda W. S. (wówczas W.) przez rozwód bez orzekania o winie stron. Wykonywanie władzy rodzicielskiej powierzono matce, ograniczając władzę rodzicielską W. S. (wówczas W.) do współdecydowania o istotnych sprawach dzieci w zakresie wyboru szkoły, zawodu i leczenia. Udział ojca w utrzymaniu synów ustalono na kwotę po 350 zł miesięcznie na rzecz M. W. (1) i po 300 zł na rzecz M. W. (2), łącznie na kwotę po 650 zł miesięcznie.

Ugodą zawartą w dniu 16 maja 2001 roku przed Sądem Rejonowym w Gdańsku w sprawie o sygn. akt V RC 167/01 powód W. S. (wówczas W.) zobowiązał się podwyższyć rentę alimentacyjną na rzecz pozwanych z kwoty 350 zł do kwoty 400 zł na rzecz M. W. (1) oraz z kwoty 300 zł do kwoty 350 zł na rzecz M. W. (2), tj. łącznie do kwoty po 750 zł miesięcznie.

W dacie zakończenia postępowania prowadzonego pod sygn. akt V RC 167/01 Sądu Rejonowego w Gdańsku pozwany M. W. (2) miał 11 lat, zaś pozwany M. W. (1) 8 lat. Alimenty, ustalone wyrokiem Sądu Okręgowego w Gdańsku, matka małoletnich wówczas pozwanych J. W., do której rąk miały być one płatne, otrzymywała za pośrednictwem komornika. J. W. otrzymywała zasiłki pielęgnacyjne i rodzinne, łącznie po 150 zł na każdego z synów. Pozwani zamieszkiwali wówczas z matką i ojcem w mieszkaniu komunalnym, które przydzielone było jeszcze na oboje byłych małżonków. J. W. wraz z synami zajmowała jeden pokój, W. S. (wówczas W.) – drugi. Opłata za czynsz wynosiła ok. 384 zł, za gaz ok. 18 zł / co dwa miesiące, za energię ok. 90 zł / co dwa miesiące. Pozwany M. W. (2) uczęszczał do szkoły podstawowej. Cierpiał na zaburzenia ruchu, był opóźniony umysłowo. Miesięczne koszty utrzymania pozwanego zamykały się w kwocie ok. 1.000 zł. Pozwany M. W. (1) uczęszczał do przedszkola specjalnego – opłata 150 zł miesięcznie. Nie poruszał się samodzielnie, nie mówił. Miesięczne koszty utrzymania pozwanego wynosiły ok. 1.200 zł. W. S. (wówczas W.) zatrudniony był w firmie (...) jako przedstawiciel handlowy, w systemie prowizyjnym. Osiągał wynagrodzenie w wysokości średnio 1.750 zł miesięcznie z premiami. Jego wynagrodzenie było zajęte przez komornika, potrącenia wynosiły 60 % wynagrodzenia netto (co wraz z prowizjami dawało kwoty w przedziale 884-1.156 zł miesięcznie). J. W. miała 32 lata, była zarejestrowana jako osoba bezrobotna, bez prawa do zasiłku. Do maja 2000 roku przebywała na urlopie wychowawczym.

okoliczności bezsporne, ponadto **dowód:** akta Sądu Rejonowego w Gdańsku o sygn. V RC 167/01 – wyrok k. 3, zaświadczenie k. 30, zestawienie potrąceń k. 31, aneks k. 23, faktura k. 24-25, pismo Urzędu Miejskiego k. 26, karta leczenia szpitalnego k. 37,39, orzeczenie kwalifikacyjne k. 38, decyzja ZUS k. 40-41

Pozwany – powód wzajemny M. W. (1) ma obecnie 23 lata. Jest niepełnosprawny w stopniu znacznym, przy czym niepełnosprawność ta istnieje u niego od 2. roku życia. Ma orzeczenie o stopniu niepełnosprawności wydane na stałe, ze wskazaniem, że jest niezdolny do zatrudnienia. Pozwany – powód wzajemny wymaga stałej opieki i pomocy ze strony innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji, konieczny jest także stały współdziałający opiekuna w procesie jego leczenia, rehabilitacji i edukacji. M. W. (1) wymaga także specjalnej diety, częściowo bezglutenowej.

Decyzją Prezydenta Miasta G. z dnia 13 stycznia 2015 roku pozwanemu M. W. (1) przyznano zasiłek rodzinny w wysokości 115 zł miesięcznie, na okres od dnia 1 stycznia 2015 roku do dnia 31 października 2015 roku, dodatek do zasiłku rodzinnego z tytułu kształcenia i rehabilitacji dziecka niepełnosprawnego w kwocie 80 zł miesięcznie, na taki sam okres czasu, oraz dodatek do zasiłku rodzinnego z tytułu rozpoczęcia roku szkolnego w wysokości 100 zł, płatny jednorazowo.

W dniu 6 marca 2015 roku decyzją Zakładu Ubezpieczeń Społecznych podwyższono rentę socjalną należną pozwanemu M. W. (1) do kwoty 739,58 zł, od dnia 1 marca 2015 roku.

Pozwany M. W. (1) w roku szkolnym 2015/2016 był słuchaczem I klasy (semestr I) w Liceum Ogólnokształcącym dla Dorosłych im. Prof. L. B. w G.. Według planu nauczania pozwany – powód wzajemny do matury powinien przystąpić w 2017 roku. Wcześniej pozwany – powód wzajemny ukończył (...) Szkołę (...).

Pozwany – powód wzajemny zajmuje się tworzeniem gier komputerowych, co jest jego pasją i wiąże z tym swoją przyszłość.

dowód: zaświadczenie k. 67; decyzja k. 70,71; orzeczenie o stopniu niepełnosprawności k. 72; zeznania świadka J. W. k. 257, 263; ponadto niezakwestionowane przez pozwanego oświadczenie pełnomocnika pozwanego J. W. k. 107

Pozwany M. W. (2) ma 26 lat. Pozwany jest niepełnosprawny w stopniu umiarkowanym. Ustalony stopień niepełnosprawności datuje się od marca 2006 roku. Pozwany może podejmować zatrudnienie, jednak jedynie w warunkach pracy chronionej. Konieczne jest zaopatrzenie go w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze oraz pomoce techniczne, ułatwiające funkcjonowanie. Wymaga wsparcia w samodzielnej egzystencji.

W roku szkolnym 2014/2015 pozwany był słuchaczem klasy II (semestr III) na kierunku (...) w Centrum Ustawicznego (...). Pozwany uczęszczał do szkoły zawodowej, zdał egzamin zawodowy na ślusarza, jednak nie jest w stanie samodzielnie wykonywać poleceń, potrzebuje pomocy ze strony osoby trzeciej.

Pozwany jest sprawny fizycznie, jednak nie jest w pełni sprawny intelektualnie z powodu mózgowego porażenia dziecięcego. Cierpi nadto na zespół padaczkowy. W grudniu 2015 roku z powodu przepukliny pachwinowej prawostronnej pozwany trafił do szpitala, gdzie przeszedł zabieg operacyjny. W związku z tym w okresie od dnia 1 grudnia 2015 roku do dnia 5 stycznia 2016 roku przebywał na zwolnieniu lekarskim.

Pozwany M. W. (2) był zatrudniony w firmie (...) na czas określony od dnia 1 maja 2015 roku do dnia 30 kwietnia 2016 roku na stanowisku pracownika serwisu sprzątającego, z wynagrodzeniem 1.750 zł brutto miesięcznie. Obecnie pozwany jest zatrudniony jako ochroniarz, otrzymuje wynagrodzenie w wysokości 5 zł/h, ok. 60 zł za jedną noc pracy. W kwietniu 2016 roku za przepracowany półmiesięczny okres uzyskał wynagrodzenie w wysokości 470 zł.

dowód: zaświadczenie k. 66; świadectwo ukończenia Szkoły Policealnej k. 149; karta informacyjna leczenia szpitalnego k. 150; zwolnienie lekarskie k. 151; umowa o pracę k. 152; orzeczenie o stopniu niepełnosprawności k. 153; potwierdzenie transakcji k. 186-188; zeznania świadka J. W. – k. 258-259, 263; ponadto niezakwestionowane przez pozwanego oświadczenie pełnomocnika pozwanego J. W. k. 107

Pozwani zamieszkują wraz z matką J. W., jej konkubentem W. R. oraz młodszą siostrą, prowadząc pięcioosobowe gospodarstwo domowe. Opłaty mieszkaniowe to kwota ok. 1.640 zł miesięcznie, na co składają się między innymi wydatki związane z następującymi tytułami: fundusz remontowy ok. 600 zł, gaz ok. 500 zł, energia ok. 350 zł. Kwota przypadająca na każdego z pozwanych wynosi ok. 328 zł miesięcznie.

Dodatkowym wydatkiem tytułem utrzymania pozwanego M. W. (1) są koszty zakupu akumulatorów do wózka – 2.000 zł rocznie, oraz siłownika do wózka - 4.000 zł rocznie, koszty rehabilitacji ok. 1.200 zł miesięcznie, środki czystości ok. 100 zł miesięcznie, wyżywienie ok. 400 zł miesięcznie, rozrywka ok. 30 zł, odzież ok. 100 zł, leki ok. 30 zł. Pozwany bierze co roku udział w turnusie rehabilitacyjnym, którego koszt jest dofinansowywany przez PFRON. M. W. (1) interesuje się informatyką, komputerami, w związku z czym dokonywane są częste zakupy gadżetów elektronicznych oraz gier dla pozwanego. Łączne koszty utrzymania pozwanego M. W. (1) wynoszą ok. 2.200 zł miesięcznie.

W skład kosztów utrzymania pozwanego M. W. (2) wchodzi oprócz kosztów mieszkaniowych wydatki związane z wyżywieniem ok. 400 zł miesięcznie, zakupem obuwia i odzieży ok. 100 zł miesięcznie, środki czystości ok. 50 zł miesięcznie. Pozwany M. W. (2) również uczestniczy w corocznych turnusach rehabilitacyjnych, aczkolwiek jego w

nich udział nie zawsze jest dofinansowywany przez PFRON. Łączne koszty utrzymania pozwanego M. W. (2) wynoszą ok. 1.000 zł miesięcznie.

Obowiązek pokrywania kosztów utrzymania pozwanych niemal – przy uwzględnieniu wypłacanych świadczeń z Funduszu Alimentacyjnego – w całości spoczywał i spoczywa na matce pozwanych J. W..

dowód: faktura k. 134, 140-147; cennik rehabilitacyjny k. 136; zaświadczenie k. 139; potwierdzenie transakcji k. 155-170, 178-185; zeznania świadka J. W. – k. 258-260, 263

J. W. ma 47 lat. Z uwagi na choroby synów, przede wszystkim pozwanego M. W. (1), oraz konieczność sprawowania osobistej opieki nad nim nie podejmuje zatrudnienia. Otrzymuje świadczenie z Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w wysokości ok. 643 zł miesięcznie. Ponadto uzyskuje świadczenie rodzinne i świadczenie opiekuńcze z Miejskiego Ośrodka Pomocy Rodzinie w wysokości ok. 1.353 zł miesięcznie. J. W. jest radną dzielnicy – jest to funkcja społeczna, nie otrzymuje ona z tego tytułu żadnego wynagrodzenia.

W lutym 2009 roku J. W. zaciągnęła kredyt hipoteczny na kwotę 199.680,00 zł. Rata kredytu wynosi ok. 1.301 zł miesięcznie. Dodatkowo wraz z obecnym partnerem W. R. matka pozwanych spłaca drugi kredyt, zaciągnięty na zakup wyposażenia mieszkania. Spłacany jest on w ratach po ok. 700 zł miesięcznie.

W. R. jest zatrudniony w (...) Zakładach (...) i osiąga wynagrodzenie w wysokości 2.071 – 2.316 zł miesięcznie netto.

W czerwcu 2013 roku u J. W. rozpoznano zastarzałe uszkodzenie więzadła krzyżowego przedniego stawu kolanowego. Wówczas przeszła ona operację, po której zmuszona była poruszać się w stabilizatorze oraz o kulach.

dowód: karta informacyjna leczenia szpitalnego k. 73; harmonogram spłaty kredytu k. 154; spłata kredytu k. 171-174; potwierdzenie wypłaty k. 175; potwierdzenie transakcji k. 189; przelewy na rachunek k. 190-192; zeznania świadka J. W. k. 258-260, 263

Powód – pozwany wzajemny nie wywiązuje się z nałożonego na niego obowiązku alimentacyjnego wobec pozwanych. Zarówno pozwany M. W. (1), jak i pozwany M. W. (2) otrzymywali świadczenie z Funduszu Alimentacyjnego – pozwany M. W. (1) w kwocie 400 zł miesięcznie, zaś pozwany M. W. (2) w kwocie 350 zł miesięcznie. W związku z ukończeniem przez pozwanego M. W. (2) 25 lat w marcu 2015 roku od tego momentu zaprzestano wypłacania świadczenia z Funduszu na jego rzecz.

dowód: potwierdzenie transakcji – k. 176-177; ponadto niezakwestionowane przez pozwanego oświadczenie pełnomocnika pozwanego J. W. k. 107

Powód – pozwany wzajemny W. S. w dniu 1 kwietnia 2011 roku został uznany przez Sąd za winnego zarzucanego mu oskarżeniem czynu tj. występku z art. 200 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. Przez 4 lata przebywał w zakładzie karnym, zwolniony został w dniu 6 sierpnia 2014 roku. Obecnie zamieszkuje wraz z żoną Ź. S. w R..

W dniu 15 października 2014 powód – pozwany wzajemny założył własną działalność gospodarczą. W tym samym dniu zawarł umowę z firmą (...) sp. z o. o., na podstawie której zobowiązał się do sprzedaży produktów spółki oraz aktywnego pozyskiwania klientów. Wynagrodzenie powoda – pozwanego wzajemnego wynosiło wówczas 2.500 zł miesięcznie netto plus należny podatek VAT oraz premia w wysokości 2 % od wartości sprzedanych produktów. Nadto powodowi – pozwanemu wzajemnemu na podstawie zawartej umowy przysługiwała kwartalna premia sprzedażowa. Na tej podstawie za okres od dnia 15 października 2014 roku do dnia 15 października 2015 roku powód otrzymał wynagrodzenie w wysokości 30.115,72 zł netto. Wartość 60 % wskazanej kwoty netto była przekazywana – w odpowiedniej kwocie comiesięcznie – na konto komornika zgodnie z dokonany przez niego zajęciem.

W dniu 8 lutego 2016 roku zakończona została umowa handlowa powoda – pozwanego wzajemnego z firmą (...). Umowę rozwiązano na podstawie zgodnego oświadczenia woli stron.

W dniu 15 lutego 2016 roku powód – pozwany wzajemny zawarł umowę o pracę na trzymiesięczny okres próbny z firmą „B3 Projekt”, w ramach której zatrudniono go na stanowisku przedstawiciela handlowego, z wynagrodzeniem w wysokości 1.850 zł brutto miesięcznie. Umowę zawarto na okres od dnia 15 lutego 2016 roku do dnia 14 maja 2016 roku.

Koszty utrzymania powoda – pozwanego wzajemnego to kwota ok. 900 zł miesięcznie, biorąc przy tym pod uwagę udział jego żony w kosztach stałych związanych z mieszkaniem. Na koszty utrzymania powoda składają się wydatki związane z następującymi tytułami: kredyt ok. 260 zł, gaz ok. 55 zł, energia ok. 40 zł, polisa ubezpieczeniowa ok. 82 zł, woda, ok. 110 zł, telewizja kablowa ok. 50 zł, koszty związane z zakupem odzieży ok. 40 zł miesięcznie, wyżywieniem ok. 150 zł miesięcznie oraz telefonem 92 zł miesięcznie. W związku z prowadzoną firmą powód – pozwany wzajemny ponosił co jakiś czas także koszty związane z usługami księgowymi, we wrześniu 2015 roku z tego tytułu poniósł koszt 184,50 zł. Z tytułu zaciągniętego kredytu powód – pozwany wzajemny obowiązany jest do spłaty rat w wysokości po 524,35 zł miesięcznie.

Zaległość powoda – pozwanego wzajemnego wobec Funduszu Alimentacyjnego z tytułu wypłaconych osobie uprawnionej – pozwanym – świadczeń alimentacyjnych na dzień 8 października 2015 roku wynosiła 44.456,62 zł, zaś na dzień 30 listopada 2015 roku 42.560,04 zł.

dowód: zeznania powoda W. S. słuchanego w charakterze strony k. 61-62, 260-261, 263; zawiadomienie o spłacie kredytu k. 87; faktura k. 88-89, 91-92, 100-101,122; polisa k. 90; zawiadomienie Prezydenta Miasta G. k. 95; informacja z (...) k. 96; umowa handlowa k. 97-98; wydruk z rejestru dłużników k. 112-113; zaświadczenie k. 116; załącznik do umowy handlowej k. 119; umowa o pracę k. 218; zakończenie umowy handlowej k. 221

Powód W. S. z powodu urazu kręgosłupa szyjnego doznanego w przeszłości odczuwa dolegliwości takie jak zawroty głowy. W wyniku utraty przytomności w lutym 2015 roku doznał złamania prawej ręki.

okoliczności bezsporne, ponadto **dowód:** zeznania powoda W. S. słuchanego w charakterze strony k. 61-62, 261, 263; wyniki badania k. 85; wydruk wizyty k. 86; wyniki badania radiologicznego k. 222

Żona powoda – pozwanego wzajemnego jest zatrudniona w firmie (...) na stanowisku specjalisty ds. obsługi klienta w pełnym wymiarze czasu pracy, z wynagrodzeniem w wysokości 2.072,38 zł netto miesięcznie. Dodatkowo osiąga dochód w wysokości ok. 6.000 zł rocznie z wynajmu nieruchomości położonej przy ul. (...) w R..

okoliczności bezsporne, ponadto **dowód:** zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu k. 111; umowa najmu lokalu mieszkalnego k. 233-234; zeznanie podatkowe k. 235-236

Na dzień 11 maja 2016 roku Powiatowy Urząd Pracy w G. dysponował ofertami pracy dla osób w zawodzie: ślusarz z wynagrodzeniem od 3.000 zł do 3.500 zł brutto miesięcznie, przedstawiciel handlowy z wynagrodzeniem od 1.850 zł do 2.000 zł brutto, sprzedawca z wynagrodzeniem od 925 zł do 2.775 zł brutto, dla mężczyzn bez kwalifikacji zawodowych z wynagrodzeniem na poziomie 1.700 zł brutto miesięcznie lub z wynagrodzeniem na poziomie 14 zł/h, dla kobiet bez kwalifikacji zawodowych z wynagrodzeniem od 500 zł do 2.500 zł brutto.

Na dzień 10 maja 2016 roku roku Powiatowy Urząd Pracy w G. dysponował ofertami dla osób z wykształceniem średnim na stanowisko: sprzedawca z wynagrodzeniem od 1.850 zł do 2.200 zł brutto, doradca klienta z wynagrodzeniem od 1.850 zł do 2.500 zł brutto, przedstawiciel handlowy z wynagrodzeniem od 1.850 zł do 2.500 zł brutto miesięcznie, dla mężczyzn bez kwalifikacji zawodowych z wynagrodzeniem od 1.850 zł do 2.000 zł brutto miesięcznie. Ponadto Urząd dysponował ofertami pracy w warunkach pracy chronionej na stanowisko sprzątac z wynagrodzeniem na poziomie 1.850 zł brutto miesięcznie.

dowód: informacje z Powiatowych Urzędów Pracy k. 268-269

Sąd zważył, co następuje:

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie zgromadzonego w toku postępowania materiału dowodowego. Sąd oparł się na dokumentach urzędowych załączonych do akt sprawy oraz na przedstawionych mu dokumentach prywatnych. Dowodom w postaci dokumentów urzędowych Sąd dał wiarę co do tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone (art. 244 k.p.c.), zaś dokumentom prywatnym wyłącznie co do tego, że osoba podpisana na dokumencie złożyła oświadczenie zawarte w jego treści (art. 245 k.p.c.). W tym miejscu należy zaznaczyć, że materiał dowodowy obejmujący dowody obiektywne w postaci dokumentów został uznany za wiarygodny w zakresie tych dokumentów, które zostały wymienione w części uzasadnienia obejmującej ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd. Albowiem dokumenty te pozostawały wzajemnie spójne, zgodne z doświadczeniem życiowym, a przede wszystkim ich wiarygodności strona przeciwna nie kwestionowała. Uwaga ta dotyczy głównie tabel przedłożonych przez powoda i przez niego sporządzonych a mających dokumentować czynione co miesiąc wydatki. Sąd wysokość wydatków powoda ustalił posiłkując się przedmiotowymi tabelami jedynie pomocniczo, nadto tylko w zakresie, w którym znajdowały one potwierdzenie w dokumentach w postaci rachunków, faktur, rozliczeń, potwierdzeń wpłat itp.

Sąd przeprowadził nadto dowody z zeznań świadka J. W.. Zeznania świadka były wewnątrznie spójne, w ocenie Sądu wyczerpujące. Ważne, że powód – pozwany wzajemny wiarygodności świadków nie kwestionował, wobec tego i Sąd nie miał podstaw, by wątpić w rzetelność przedmiotowego dowodu. Tym bardziej że zeznania świadka znajdowały potwierdzenie w dowodach o charakterze obiektywnym (dokumentach).

W toku postępowania pozyskano również dowód z zeznań powoda – pozwanego wzajemnego W. S. słuchanego w charakterze strony w trybie art. 303 k.p.c. i art. 304 k.p.c. Sąd rzeczony dowód uznał za wiarygodny w przeważającej części, aczkolwiek w tym jego zakresie, w którym znajdował potwierdzenie w pozostałych dowodach zebranych w aktach postępowania lub też w którym nie został przez stronę przeciwną zakwestionowany. W takiej też części Sąd uczynił zeznania powoda podstawą dla czynionych ustaleń faktycznych.

Niniejszy proces był ostatecznie prowadzony w przedmiocie dwóch żądań – powoda W. S. przeciwko pozwanemu M. W. (1) i pozwanemu M. W. (2) o uchylenie obowiązku alimentacyjnego oraz powoda wzajemnego M. W. (1) przeciwko pozwanemu wzajemnemu W. S. o podwyższenie alimentów.

Podstawę prawną obu roszczeń stanowi art. 138 k.r.o.

Zgodnie z art. 138 k.r.o. w razie zmiany stosunków można żądać zmiany orzeczenia lub umowy dotyczącej obowiązku alimentacyjnego.

Wobec powyższego rozstrzygnięcie o żądaniu pozwu głównego oraz pozwu wzajemnego wymagało zbadania, czy doszło do „zmiany stosunków”, o której mowa w przywołanym przepisie. Zatem sąd był obowiązany porównać stan istniejący w dacie uprawomocnienia się poprzedniego orzeczenia dotyczącego obowiązku alimentacyjnego ze stanem istniejącym w dacie orzekania w niniejszej sprawie.

Przesłankę „zmiany stosunków”, o której mowa w art. 138 k.r.o., należy interpretować przy uwzględnieniu art. 133 k.r.o. i art. 135 k.r.o. Zgodnie z art. 133 § 1 k.r.o. rodzice są obowiązani do świadczeń alimentacyjnych względem dziecka, które nie jest jeszcze w stanie utrzymać się samodzielnie, chyba że dochody z majątku dziecka wystarczają na pokrycie kosztów jego utrzymania i wychowania. Zakres świadczeń alimentacyjnych zależy przy tym od usprawiedliwionych potrzeb uprawnionego oraz od zarobkowych i majątkowych możliwości zobowiązanego (por. art. 135 § 1 k.r.o.).

Zatem żądanie oparte o art. 138 k.r.o. może być skuteczne wówczas, gdy zostanie stwierdzone, że z uwagi na zmianę okoliczności tak zmienił się zakres usprawiedliwionych potrzeb uprawnionego lub możliwości zarobkowych i majątkowych zobowiązanego, że – w przypadku powództwa o podwyższenie (lub o obniżenie) alimentów – niezbędne jest wyznaczenie nowego zakresu zobowiązania alimentacyjnego lub – w przypadku powództwa o uchylenie obowiązku alimentacyjnego – stwierdzenie jego wygaśnięcia. Przy czym żądanie uchylenia obowiązku alimentacyjnego mogłaby uzasadniać jedynie zmiana stosunków polegająca na całkowitym ustaniu możliwości

zarobkowych i majątkowych zobowiązanego bądź na uzyskaniu przez uprawnionego zdolności do samodzielnego utrzymania się (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 maja 1999 roku w sprawie o sygn. akt I CKN 274/99, LEX nr 327915).

Ponadto, w wypadku alimentów zasądzonych przez sąd – lub ustalonych ugodą sądową, podstawą powództwa z art. 138 k.r.o. mogłaby być tylko zmiana stosunków, o ile zmiana taka nastąpiłaby po uprawomocnieniu się wyroku, którym zasądzono na rzecz osoby uprawnionej alimenty – lub uprawomocnienia się postanowienia o umorzeniu postępowania wydanego na skutek zawarcia przez strony ugody przed sądem (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 maja 1999 roku w sprawie o sygn. akt I CKN 274/99, LEX nr 327915).

Powództwo W. S. o uchylenie obowiązku alimentacyjnego opierało się na twierdzeniu, że od czasu, gdy jego obowiązek alimentacyjny wobec pozwanych został ustalony, możliwości zarobkowe obowiązanego zmniejszyły się, a ponadto pozwani są osobami pełnoletnimi i nie kontynuują nauki.

Odnosząc się do pozwanego M. W. (1) należy wskazać na bezsporną w sprawie okoliczność, że pozwany nadal uczy się. Zgodnie z planem nauczania pozwany do matury powinien przystąpić w 2017 roku. Uzyskanie wykształcenia ma – według jego zamiarów – ułatwić mu zapewnienie sobie źródła dochodu choćby w niewielkiej wysokości. Niezależnie od tych podejmowanych przez pozwanego starań trzeba podkreślić, że pozwany – z uwagi na występujące u niego schorzenia – jest osobą niepełnosprawną w stopniu znacznym. Orzeczenie o niepełnosprawności pozwanego zostało wydane na stałe, ze wskazaniem – co wymaga szczególnego podkreślenia zważając na treść zgłoszonego przez powoda W. S. żądania – że pozwany M. W. (1) jest niezdolny do zatrudnienia. Nie może więc budzić wątpliwości, że pozwany nie jest w stanie utrzymywać się samodzielnie.

Odnosząc się zaś do pozwanego M. W. (2) – pozwany jest niepełnosprawny w stopniu umiarkowanym. Choć może podejmować zatrudnienie, to jedynie w warunkach pracy chronionej. Pozwany, mimo kwalifikacji ślusarza, pracy tej nie jest w stanie wykonywać w pełni, albowiem nie może samodzielnie wykonywać poleceń, potrzebuje pomocy ze strony osoby trzeciej. Pozwany obecnie nie uczy się, stara się poszukiwać zatrudnienia, i zatrudnienie to udaje mu się znaleźć – choć nie bez trudności i nadto jedynie okresowo. Od dnia 1 maja 2015 roku do dnia 30 kwietnia 2016 roku pozwany był zatrudniony jako pracownik serwisu sprzątającego, aczkolwiek przez cały ten okres pracy nie świadczył z uwagi na problemy ze zdrowiem. Obecnie pozwany pracuje jako ochroniarz, otrzymuje wynagrodzenie w wysokości 5 zł/h. Pozwanemu ze względu na opóźnienie intelektualne trudno jest wprawdzie znaleźć pracodawcę, a następnie utrzymać zatrudnienie. Zazwyczaj po paru miesiącach pracy umowa o pracę z pozwanym nie jest przedłużana, a pozwany na nowo podejmuje starania celem znalezienia zatrudnienia. W takich okolicznościach Sąd nie mógł uznać, by pozwany M. W. (2) – podobnie jak pozwany M. W. (1) – był osobą samodzielną.

Podstawę dla uchylenia obowiązku alimentacyjnego może stanowić nie jedynie uzyskanie przez uprawnionego zdolności do samodzielnego utrzymania się, ale również ustalenie, że możliwości zarobkowe i majątkowe zobowiązanego w całości ustały.

W ocenie Sądu powód nie wykazał, by również taka okoliczność po jego stronie zachodziła.

Powód nie jedynie uzyskuje regularne dochody – obecnie w kwocie 1.850 zł brutto, przy kosztach jego utrzymania w wysokości 900 zł. Powód prowadzi wspólne gospodarstwo domowe z żoną Ź. S., poza pozwanymi nie ma innych osób na utrzymaniu. Żona powoda uzyskuje wygrodozenie w wysokości 2.072,38 zł netto miesięcznie, dodatkowo osiąga dochód w wysokości ok. 6.000 zł rocznie z wynajmu nieruchomości położonej przy ul. (...) w R.. Dochody, którymi gospodaruje powód wraz z małżonką – co nie było w sprawie sporne – wystarczają powodowi oraz Ź. S. na wypełnianie ich potrzeb. Powód wskazuje co prawda, jakoby kwota wynagrodzenia, która jest mu rzeczywiście wypłacana, jest bardzo niewielka z uwagi na fakt, że z wynagrodzenia powoda znaczna jego część (60 %) jest potrącana tytułem spłaty zadłużenia powoda wobec wierzycieli alimentacyjnych. Trudno jednak, w ocenie Sądu, uznać, by podstawą do zmiany zakresu obowiązku alimentacyjnego była sama okoliczność, że obowiązany alimentacyjnie ze spoczywającego na nim obowiązku nie wywiązuje się terminowo.

Warto w tym miejscu odnieść się do pojęcia zarobkowych i majątkowych możliwości zobowiązanego w rozumieniu art. 135 § 1 k.r.o. i wskazać, że ów możliwości zarobkowe zobowiązanego nie zawsze mogą być utożsamiane z faktycznie osiąganymi zarobkami. W judykaturze zostało wyjaśnione, że przez ustawowe określenie „możliwości zarobkowe i majątkowe” należy rozumieć nie tylko zarobki i dochody rzeczywiście uzyskiwane ze swego majątku, lecz te zarobki i dochody, które osoba zobowiązana może i powinna uzyskiwać przy dołożeniu należytej staranności i przestrzeganiu zasad prawidłowej gospodarki oraz stosownie do swoich sił umysłowych i fizycznych.

Zważając na wyżej przedstawioną wykładnię pojęcia majątkowych i zarobkowych możliwości zobowiązanego – w okolicznościach niniejszej sprawy powoda – Sąd zwrócił uwagę, że obecnie powód związany jest umową o pracę i uzyskuje dochód w kwocie 1.850 zł brutto. Aczkolwiek od dnia 15 października 2014 roku do dnia 8 lutego 2016 roku powód był związany umową handlową z firmą (...) sp. z o. o., tytułem której wykonania powód uzyskiwał wynagrodzenie w kwocie 2.500 zł miesięcznie netto oraz premię w wysokości 2 % od wartości sprzedanych produktów.

Trzeba wskazać na przepis art. 136 k.r.o. Przepis ten stanowi, że jeżeli w ciągu ostatnich trzech lat przed sądowym dochodzeniem świadczeń alimentacyjnych osoba, która była już do tych świadczeń zobowiązana, bez ważnego powodu zrzekła się prawa majątkowego lub w inny sposób dopuściła do jego utraty albo jeżeli zrzekła się zatrudnienia lub zmieniła je na mniej zyskowne, nie uwzględnia się wynikłej stąd zmiany przy ustalaniu zakresu świadczeń alimentacyjnych.

Bezspornie dochód, który obecnie powód ma uzyskiwać na podstawie umowy z dnia 15 lutego 2016 roku, jest w znacznie niższej wysokości niż ten, który powód uzyskiwał na podstawie umowy łączącej go z firmą (...) sp. z o. o. Powód wskazywał, jakoby do zakończenia współpracy z firmą (...) sp. z o. o. i w konsekwencji do zawieszenia prowadzonej przez powoda działalności gospodarczej doszło bez jego winy. Tej okoliczności powód jednak nie udowodnił. Sąd z kolei ustalił, że umowa łącząca powoda z firmą (...) sp. z o. o. została przez strony umowy rozwiązana na podstawie § 11 pkt 2 umowy, tj. za porozumieniem stron. W takich okolicznościach Sąd nie mógł przychylić się do wskazania powoda, jakoby do obniżki uzyskiwanego comiesięcznego dochodu doszło w sposób przez powoda niezawiniony. Brzmienie postanowienia umownego stanowiącego podstawę do zaprzestania przez powoda współpracy z przedsiębiorcą (...) sugeruje, że była to samodzielna decyzja stron tej umowy, a więc i powoda. Tym bardziej biorąc pod uwagę zadłużenie powoda tytułem nierealizowanego terminowo obowiązku alimentacyjnego wobec pozwanych, Sąd uznał, że powód – doprowadzając do rozwiązania umowy z dnia 15 października 2014 roku – bez ważnej przyczyny doprowadził do zmniejszenia się wysokości uzyskiwanego dochodu. Zważając na treść art. 136 k.r.o. fakt spadku dochodu powoda nie mógł mieć więc znaczenia dla ustalenia jego możliwości zarobkowych i majątkowych. W konsekwencji Sąd te możliwości ustalił na kwotę min. 2.500 zł netto miesięcznie – przy uwzględnieniu wysokości dochodu, który powód otrzymywał do dnia 8 lutego 2016 roku.

Powód wskazywał również na swój stan zdrowia, ze względu na który jego możliwości zarobkowe miały być mniejsze. Aczkolwiek po pierwsze – problemy zdrowotne powoda spowodowane wypadkiem, który miał miejsce pod koniec XX wieku, były już uwzględniane przy ustaleniu wysokości renty alimentacyjnej na rzecz pozwanych. Powód nie wskazywał, by nowe skutki tego zdarzenia powstały po dacie ostatniego orzekania o alimentach powoda wobec pozwanych. Wobec tego taki zarzut w niniejszym postępowaniu nie może być podniesiony. Po drugie zaś powód nie wykazał, by obrażenia powstałe w 2015 roku rzeczywiście wpłynęły na zakres jego możliwości zarobkowych. Samo to twierdzenie nie jest zaś wystarczające.

Przy takich możliwościach zarobkowych oraz wysokości kosztów jego utrzymania Sąd nie miał wątpliwości, że po stronie powoda istnieją możliwości by realizować obowiązek alimentacyjny wobec każdego z pozwanych.

Reasumując, w sprawie nie zaktualizowała się żadna z przesłanek, od której spełnienia uzależnione jest uwzględnienie żądania o uchylenie obowiązku alimentacyjnego. Powództwo o uchylenie obowiązku alimentacyjnego ciężącego na powodzie W. S. wobec pozwanych M. W. (1) i M. W. (2) nie było uzasadnione.

Odnosząc się do powództwa wzajemnego M. W. (1) przeciwko pozwanemu wzajemnemu W. S. Sąd uznał je za zasadne w części.

W uzupełnieniu rozważań teoretycznych dotyczących powództwa opartego na art. 138 k.r.o. a przedstawionych we wcześniejszych częściach uzasadnienia warto w tym miejscu dodać, że nie każda zmiana stosunków uzasadnia ingerencję w wysokość alimentów, a tylko taka, która ma charakter trwały i dotyczy okoliczności istotnych (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 16 grudnia 1987 roku w sprawie o sygn. III CZP 91/86, OSNCP 1988/4/42).

Jak wskazywano już powyżej, powód wzajemny jest niepełnosprawny w stopniu znacznym, jest niezdolny do zatrudnienia, jednak kontynuuje naukę. Jedyne dochód powoda wzajemnego stanowi renta socjalna od dnia 1 marca 2015 roku w wysokości 739,58 zł miesięcznie. Tymczasem koszty utrzymania powoda są znaczne. Powód, z uwagi na niepełnosprawność fizyczną, wymaga wzmoczonej troski, opieki, kosztownej rehabilitacji, zakupu specjalistycznego sprzętu. Mowa tu nie tylko o sprzęcie ortopedycznym, ale również elektronicznym (takim jak komputer), niezbędnym powodowi wzajemnemu nie tylko do komunikacji (powód nie mówi), ale również do rozwijania pasji i kształcenia w kierunku wymarzonego przez powoda zawodu (powód chce się kształcić w kierunku informatycznym). Łącznie koszty utrzymania powoda wzajemnego M. W. (1) wynoszą ok. 2.200 zł miesięcznie – co stanowi znaczny wzrost w porównaniu do kosztów utrzymania aktualnych w czasie, gdy ostatnio ustalano zakres obowiązku alimentacyjnego pozwanego wzajemnego wobec powoda wzajemnego.

Również możliwości zarobkowe pozwanego wzajemnego uległy zwiększeniu w porównaniu z 2001 rokiem. Obecnie, jak już wskazywano, kształtują się one na poziomie min. 2.500 zł netto miesięcznie.

Bezspornym jest, że powód wzajemny zamieszkuje wraz z matką J. W.. Tymczasem obowiązek alimentacyjny obciąża oboje rodziców. Aczkolwiek wykonanie obowiązku względem dziecka, które nie jest jeszcze w stanie utrzymać się samodzielnie, może polegać w całości lub w części na osobistych staraniach o utrzymanie lub o wychowanie uprawnionego; w takim wypadku świadczenie alimentacyjne pozostałych zobowiązanych polega na pokrywaniu w całości lub w części kosztów utrzymania lub wychowania uprawnionego (por. art. 135 § 2 k.r.o.). W przedmiotowej sprawie matka powoda wzajemnego dokłada osobistych starań o utrzymanie i wychowanie syna, w dużej mierze w ten sposób realizuje swój obowiązek alimentacyjny względem niego. Wymaga podkreślenia, że powód, z uwagi na swoje schorzenia, wymaga szczególnej troski i opieki. Z tego względu z jednej strony J. W. nie jest w stanie podjąć stałego zatrudnienia, z drugiej jej wkład w opiekę nad dzieckiem jest daleko ponadstandardowy. J. W. otrzymuje świadczenie z Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w wysokości ok. 643 zł miesięcznie oraz świadczenie tytułem opieki sprawowanej nad osobą niepełnosprawną w wysokości ok. 1.353 zł miesięcznie. Możliwości zarobkowe J. W. znajdują się na znacznie niższym poziomie niż pozwanego wzajemnego W. S..

Decydując o zakresie obowiązku alimentacyjnego pozwanego wzajemnego wobec powoda wzajemnego należało uwzględnić z jednej strony wysokość kosztów utrzymania powoda (ok. 2.200 zł), z drugiej możliwości majątkowe i zarobkowe obojga jego rodziców.

Powód wzajemny domagał się podwyższenia alimentów od pozwanego wzajemnego na jego rzecz do kwoty 900 zł. W kontekście kosztów utrzymania powoda oraz faktu, że oboje rodzice są w tym samym stopniu zobowiązani do alimentacji na jego rzecz, matka zaś w pełni wywiązuje się ze swojego obowiązku osobiście sprawując opiekę nad powodem oraz ponosząc w dużej części wydatki tytułem jego utrzymania, wysokości przedmiotowego roszczenia nie można uznać za wygórowaną. Jednocześnie należało jednak uwzględnić, że pozwany wzajemny – w zakresie swoich możliwości zarobkowych – musi mieć możliwość tak spełnienia swoich podstawowych potrzeb, ale również realizacji zobowiązań, które dotychczas już na nim ciążyą. Ustalając kwotę, do której należałoby podwyższyć wysokość renty alimentacyjnej należnej powodowi wzajemnemu, nie można pominąć faktu, że pozwanego wzajemnego obciąża również obowiązek alimentacyjny wobec pozwanego M. W. (2). Nie można również nie zważyć na okoliczność, że pozwany wzajemny jest dłużnikiem alimentacyjnym wobec powoda wzajemnego i M. W. (2), przeciwko niemu prowadzona jest egzekucja. Obciążenia comiesięczne związane z prowadzoną przeciwko pozwanemu egzekucją

również wpływają na to, jakie możliwości zarobkowe ma pozwany w kontekście żądania podwyższenia alimentów już powodowi wzajemnemu od pozwanego wzajemnego przyznanych.

W ocenie Sądu, przy uwzględnieniu wszystkich przedstawionych powyżej okoliczności, rentę alimentacyjną pozwanego wzajemnego wobec powoda wzajemnego należało podwyższyć do kwoty 500 zł miesięcznie. Taka kwota, przy uwzględnieniu możliwości zarobkowych pozwanego wzajemnego i istniejącego po jego stronie obciążeń, jest rzeczywiście możliwa dla niego do uiszczenia.

Sąd podwyższył alimenty, do których uprawniony jest powód wzajemny w stosunku do pozwanego wzajemnego, zgodnie z żądaniem od dnia 10 maja 2015 roku. W ocenie Sądu okoliczności występujące już w tej dacie uzasadniały zwiększenie renty alimentacyjnej należnej powodowi wzajemnemu. Sąd ustalając datę płatności roszczenia okresowego oraz wskazując na uprawnienie powoda wzajemnego do odsetek ustawowych za opóźnienie kierował się treścią żądania, przy uwzględnieniu nadto przepisu art. 359 k.c. w zw. z art. 481 §§ 1 i 2 k.c. Podstawą dla rozróżnienia wysokości odsetek ustawowych należnych powodowi wzajemnemu od pozwanego wzajemnego w zależności od daty płatności każdej z rat alimentacyjnych było brzmienie art. 481 § 2 k.c. – o treści obowiązującej do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz o treści obowiązującej od dnia 1 sierpnia 2016 roku, ustalone ustawą z dnia 9 października 2015 roku o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 roku, poz. 1830), przy uwzględnieniu art. 56 tejże ustawy.

Mając powyższe okoliczności na uwadze, Sąd orzekł jak w pkt I sentencji na podstawie art. 138 k.r.o. w zw. z art. 135 §§ 1 i 2 k.r.o. a contrario. Sąd, działając na podstawie art. 133 § 1 k.r.o. w zw. z art. 135 §§ 1 i 2 k.r.o. w zw. z art. 138 k.r.o., orzekł jak w pkt II wyroku, oddalając powództwo wzajemne o podwyższenie alimentów w pkt III w pozostałej części jako wygórowane.

Sąd postanowił odstąpić od obciążania stron kosztami procesu na podstawie art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 102 k.p.c., przy uwzględnieniu nadto art. 96 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t. j. Dz. U. z 2016 roku, poz. 623). Sąd zdecydował się nie obciążać powoda W. S., również jako pozwanego wzajemnego, kosztami niniejszego procesu zważając na jego sytuację majątkową, odnotowując istniejące już po jego stronie zadłużenia, oraz dając pierwszeństwo obowiązkowi powoda zapłaty na rzecz pozwanych rat alimentacyjnych.